

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 29. 1. 2019, č. j. 59 Af 2/2019 – 27,

### t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 1. 2019, č. j. 59 Af 2/2019 – 27. Tímto usnesením krajský soud dle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2018, č. j. 42532/18/5100-31462-704389 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), a současně rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V kasační stížnosti stěžovatelka požádala o přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem.

[2] Žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 27. 5. 2019, č. j. 3 Afs 69/2019 - 20, jelikož stěžovatelka soudu ani přes výzvu nesdělila své osobní, majetkové a výdělkové poměry. Současně ji vyzval k předložení plné moci udělené advokátovi, zaplacení soudního poplatku a doplnění důvodů kasační stížnosti.

[3] Dne 17. 6. 2019 Nejvyšší správní soud obdržel faxové podání stěžovatelky (tuto písemnost zaslala soudu také poštou), ve kterém (kromě obecné kritiky usnesení ze dne 27. 5. 2019) znovu požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Podání téměř shodného obsahu obdržel také Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 113/2019, ve které již soud vydal konečné rozhodnutí (řízení o kasační stížnosti zastavil usnesením ze dne 17. 7. 2019, č. j. 8 Afs 113/2019 – 41), z jehož závěrů vycházel v nynější věci.

[4] V tomto podání stěžovatelka uvedla, že u ní v mezidobí došlo ke změně poměrů - veškerý její majetek je obstaven nezákonnými exekucemi, což musí být zdejšímu soudu z úřední činnosti známo z obsahu listin, které jsou součástí spisů v řízeních vedených stěžovatelkou. Kromě výše uvedeného je zde navíc obsažen rovněž návrh na „zrušení § 105 odst. 2 s. ř. s.“ a zpětvzetí návrhu na přiznání odkladného účinku.

[5] V souvislosti s opětovnou žádostí stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a návrhem na ustanovení zástupce je vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), v němž tento soud zaujal názor, že o „[p]odané žádosti o osvobození od soudního poplatku musí být rozhodnuto dříve, než soud pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Toto obecné pravidlo však má své výjimky, neboť jeho mechanické uplatňování by mohlo v některých případech vést ke zbytečnému prodlužování řízení opakováním stále stejných žádostí a rozhodnutí o nich. O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení.“

[6] Usnesení ze dne 27. 5. 2019, kterým byla stěžovatelka vyzvána k předložení plné moci udělené advokátovi ve lhůtě jednoho týdne a zaplacení soudního poplatku (za řízení o kasační stížnosti a návrh na přiznání jejího odkladného účinku) ve lhůtě 15 dnů, jí bylo doručeno dne 10. 6. 2019 (viz doručenka na č. l. 21 soudního spisu). Posledním dnem lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi tudíž bylo pondělí dne 17. 6. 2019 a posledním dnem lhůty k zaplacení soudního poplatku bylo úterý dne 25. 6. 2019. Dne 17. 6. 2019, tedy včas, stěžovatelka opakovaně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Stěžovatelka sice v opakované žádosti uvedla nové skutečnosti (konkrétně, že je proti ní vedena exekuce), avšak tato tvrzení spočívají toliko v obecném poukazu na „*rdoucísi/zničující efekt*“ exekuce sloužící k „*likvidaci neohebných*“, aniž by tato tvrzení konkretizovala. Obecný odkaz na listiny založené v jiných spisech vedených Nejvyšším správním soudem za situace, kdy je takových spisů ve věcech stěžovatelky již více než 140, není dostačující.

[7] Tvrzení stěžovatelky navíc ani nevysvětluje změnu situace, k níž by muselo dojít v období od předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (tj. usnesení ze dne 27. 5. 2019), a nejedná se tak o změnu poměrů ve smyslu citované judikatury. Stěžovatelka totiž sama uvádí, že uváděné skutečnosti „*musely být soudu známy*“ při jeho předchozím rozhodování o osvobození od soudních poplatků, respektive ustanovení zástupce, což zpochybňuje možnost změny poměrů v době od předchozí žádosti. Stěžovatelka neuvedla například ani spisovou značku exekučního řízení, neoznačila exekuční soud, soudního exekutora nebo datum příslušných exekučních úkonů. Změnu poměrů musí účastník dostatečně určitě tvrdit, což se v dané věci nestalo. Nejvyšší správní soud proto v souladu s citovaným rozsudkem, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65, o opakované žádosti nerozhodoval.

[8] Jak je již uvedeno výše (viz odstavec [6] tohoto rozsudku), stěžovatelka byla vyzvána usnesením ze dne 27. 5. 2019, které jí bylo doručeno dne 10. 6. 2019, k zaplacení soudního poplatku. Patnáctidenní lhůta ke splnění této povinnosti stěžovatelce marně uplynula úterý dne 25. 6. 2019, a to i přesto, že byla o negativních důsledcích nesplnění poplatkové povinnosti řádně poučena. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační

pokračování

stížnosti zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

[9] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoli stěžovatelka neodstranila ani další vadu své kasační stížnosti, a to absenci povinného zastoupení advokátem, přestože k tomu byla usnesením rovněž vyzvána, nepostupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Postup spočívající v zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má totiž přednost před odmítnutím návrhu pro absenci právního zastoupení advokátem (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 As 240/2016 – 70, či ze dne 22. 3. 2018, č. j. 8 As 227/2017 - 35).

[10] Co se týče návrhu stěžovatelky na zrušení § 105 odst. 2 s. ř. s., který zakotvuje povinné zastoupení advokátem při podání kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemá pravomoc k tomu, aby toto ustanovení sám zrušil, jak požaduje stěžovatelka. Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že povinné zastoupení odporuje ústavnímu pořádku České republiky, musel by podat Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR na zrušení příslušného zákonného ustanovení. Nejvyšší správní soud však k tomuto závěru nedospěl, ostatně stěžovatelka svůj názor ani podrobněji neodůvodnila. Ústavnost povinného zastoupení advokátem ve stanovených typech soudních řízení již v minulosti aproboval Ústavní soud (například v usnesení ze dne 15. 10. 2009, sp. zn. III. ÚS 473/09).

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu